

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **P. M., s.r.o.**, zastoupené Mgr. Petrou Kudláčkovou, advokátkou se sídlem Písková 2114/29, 143 00 Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu financí**, se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MF-57399/2013/39,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MF-57399/2013/39, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 9.100,- Kč k rukám její právní zástupkyně Mgr. Petry Kudláčkové, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou na poštu dne 9. 9. 2013, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 10. 4. 2013, č. j. 18542/2013-90000000-304.7, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Generální ředitelství cel zastavilo s odkazem na ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) a § 168 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) řízení o odvolání žalobkyně proti šesti zajišťovacím příkazům k zajištění úhrady spotřební daně vydaným Celním úřadem Kladno dne 4. 10. 2012 pod

č.j. 31477/2012-176900-024, dne 17. 10. 2012 pod č.j. 33722/2012-176900-024, dne 22. 10. 2012 pod č.j. 34456/2012-176900-024, dne 25. 10. 2012 pod č.j. 35126/2012-176900-024, dne 30. 10. 2012 pod č.j. 35908/2012-176900-024, a dne 2. 11. 2012 pod č.j. 36673/2012-176900-024, a to pro pominutí důvodů, pro které bylo zajištění daně uplatněno, jelikož se všechny napadené zajišťovací příkazy staly v důsledku provedené platby daně převyšující daňovou povinnost žalobkyně neúčinnými.

Žalobkyně argumentovala nedostatkem důvodů pro vydání zajišťovacích příkazů, jež považuje za nadbytečné zatěžování své osoby, a dále též nesprávností zastavení odvolacího řízení, v němž spatřovala porušení zásady dvojinstančnosti řízení, porušení zákazu libovůle a porušení práva na spravedlivý proces, když ukončení odvolacího řízení bez meritorního projednání podaného odvolání považovala i s ohledem na značné trvání odvolacího řízení před Generálním ředitelstvím cel za šikanózní postup, v důsledku něž jí byly zadržovány poskytnuté jistoty. Z uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a současně i zrušení rozhodnutí vydaného Generálním ředitelstvím cel.

Žalovaný se ve svém vyjádření s názorem žalobkyně neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyni bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 10. 7. 2013, žaloba tudíž byla podána včas. Ze správního spisu dále vyplynulo, že napadeným rozhodnutím skutečně žalovaný rozhodoval o odvolání podanému proti rozhodnutí odvolacího orgánu o zastavení odvolacího řízení proti zmiňovaným zajišťovacím příkazům Celního úřadu Kladno. Rozhodnutí vydané dne 10. 4. 2013 Generálním ředitelstvím cel jako odvolacím orgánem pod č.j. 18542/2013-9000000-304.7 obsahuje poučení, podle kterého lze proti uvedenému rozhodnutí podat podle § 109 odst. 3 a 4 daňového řádu odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení s tím, že ve smyslu § 114 odst. 1 daňového řádu je odvolacím orgánem žalovaný. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí Generálního ředitelství cel věcně přezkoumal. Napadené rozhodnutí ani odvolání proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel neobsahují (stejně jako podaná žaloba a vyjádření k ní) žádnou zmínku o důvodech, proč by mělo být přípustné vedení odvolacího řízení proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Podle § 116 odst. 4 daňového řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat.

Podle § 110 odst. 2 daňového řádu, je-li v poučení připuštěno odvolání i tehdy, kdy je zákon nepřipouští, a je-li podáno odvolání, řízení o odvolání se zastaví.

Podle § 116 odst. 3 daňového řádu, zjistí-li odvolací orgán, že jsou u správce daně prvního stupně splněny podmínky pro rozhodnutí podle § 113 odst. 1, může vrátit věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán, jinak o odvolání rozhodne sám.

Podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřipustné nebo bylo podáno po lhůtě.

Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 37/2004-41, publikovaném pod č. 650/2005 Sb. NSS, pokud žalovaný namísto toho, aby v situaci, kdy měl zjistit, že podané odvolání je nepřipustné, věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně, přezkoumával odvoláním napadené rozhodnutí a usuzoval na zákonnost postupu orgánu prvního stupně, ačkoliv podané odvolání nemohlo založit přezkum napadeného rozhodnutí ani působnost žalovaného k rozhodnutí o odvolání, pak jde o vadu takového charakteru a závažnosti, která soudu bránila přezkoumávat zákonnost úsudku žalovaného o zákonnosti postupu správce daně, která byla v žalobě namítána. Je proto

povinností krajského soudu k této vadě přihlédnout, i když nebyla žalobou namítána, a žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V dalším řízení je třeba zavázat žalovaného právním názorem shora uvedeným. Pokud krajský soud svou povinnost k předmětné vadě přihlédnout pomine, je i řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí.

Před obdobnou situací, jako ve zmíněném rozsudku NSS, stojí Krajský soud v Praze i v tomto případě, kdy je po něm žádán věcný přezkum rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodoval o odvolání podaném proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Jak ovšem jednoznačně stanoví § 116 odst. 4 daňového řádu, proti takovému rozhodnutí se odvolat nelze, tj. podané odvolání jako nepřípustné nemělo být žalovaným vůbec věcně projednáno. Na tom nemůže nic změnit ani nesprávné poučení připojené k rozhodnutí Generálního ředitelství cel, neboť obdoba ustanovení § 32 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 304/2009 Sb. (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), které do 31. 12. 2010 stanovilo, že: „*Je-li v poučení připuštěn opravný prostředek i tehdy, kdy jej zákon nepřipouští, projedná se tento opravný prostředek podaný ve shodě s poučením, jako by jej zákon připouštěl.*“, do daňového řádu účinného v době běhu řízení před žalovaným převzato nebylo a aplikaci zákona o správě daní a poplatků v té době bránilo přechodné ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu.

Za těchto okolností tudíž měl správce daně odvolání proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel zamítnout a zastavit odvolací řízení s odkazem na nepřípustnost odvolání podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Pokud tak neučinil, měl mu věc k takovému rozhodnutí s příslušnými pokyny vrátit žalovaný podle § 116 odst. 3 daňového řádu. V žádném případě však neměl napadené odvolání žalovaný přezkoumávat věcně.

S ohledem na učiněné závěry soudu nezbylo než přistoupit k zrušení napadeného rozhodnutí pro závažnou procesní vadu z moci úřední i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 9.100,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková